

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие The Kiss of Deception

Copyright © 2014 by Mary E. Pearson

All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© *Егмонт България*, 2020

Редактор Десислава Недялкова

Коректор Паулина Върбанова

Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2429-2

На момчето, което се осмели

На мъжа, който не се отказва

Крайт на пътуването. Обещанието. Надеждата.

Разкажи ми отново за светлината, Ама.

Ровя из паметта си. Сън. История. Мъгълв спомен.

По онова време бях по-малка от теб, дете.

Границата между истината и стремежа за оцеляване се разми-ва. Нуждата. Надеждата. Баба ми, която разказва приказки, за да ме нахрани, защото друго няма. Взира се в това дете, слабо като вейка, дори насън непознало какво е да си сит. Но с надежда в очите. С очакване. Придърпвам тъничките му ръчички и качвам лекото му като перце тяло в скута си.

Имало едно време, дете мое, една принцеса, не по-голяма от теб. Целият свят бил в краката ѝ. Светлината се подчинявала на волята ѝ. Слънцето, луната и звездите изгрявали и залязвали при всеки нейн жест. Имало едно време...

Но вече няма нищо. Само едно дете със златни очи в обятията ми. Това е най-важното. И краят на пътуването. Обещанието. Надеждата.

Хайде, дете мое. Време е да вървим.

Преди да дойдат събирачите.

Вечните неща. Които винаги ще са тук. За които нямам смелостта да ѝ говоря.

Ще ти разкажа за миналото, докато вървим.

Имало едно време...

Последните откровения на Гаудрел

ГЛАВА 1

ДНЕС Е ДЕНЯТ, В КОЙТО ХИЛЯДА МЕЧТИ ЩЯХА ДА умрат, за да се роди една-единствена.

Вятърът знаеше. Беше първи юни, но студени вихри брулеха цитаделата на хребета, сякаш беше средата на зимата, разтърсваха прозорците с хапливи ругатни и фучаха из усойните коридори с прокобен шепот. Предстоящото беше неизбежно.

За добро или лошо моментът приближаваше. Затворих очи при мисълта, че скоро денят щеше да се раздели на две, разсичайки живота ми завинаги на *преди* и *след*, и то така светкавично, че нямаше да съм в състояние да променя нищо, както не можех да променя цвета на очите си.

Отдръпнах се от прозореца, замъглен от дъха ми, и оставих необятните хълмове на Мориган сами да се справят с грижите си. Време беше да посрещна най-съдбовния ден в моя живот.

Предвидената служба мина, както беше предопределено. Церемониите и ритуалите протекоха точно както повеляваше традицията – във възхвала на Мориган и Следата, от която се бе родила. Не се съпротивявах. До този момент ме бе обзело някакво вцепенение, но по плаadne, когато осъзнах, че ми

предстоят последните крачки към бъдещето ми, сърцето ми запрепуска лудо.

Лежах по лице, гола върху една твърда като камък маса, вперила очи в пода, докато непознати хора стържеха гърба ми с тъпи ножове. Стоях съвършено неподвижно, макар да знаех, че ръцете, плъзгащи остриетата по кожата ми, са внимателни. Собствениците им бяха наясно, че животът им зависи от тяхната сръчност. Желанието да не трепна ми помагаше да прикрия смущението, че съм гола, докато непознати ръце докосваха плътта ми.

Полин седеше близо до мен и наблюдаваше, вероятно със загриженост. Не можех да я видя, пред погледа ми бяха само плочите на пода, дългата ми тъмна коса се спускаше върху лицето ми като виещ се черен тунел и отделяше външния свят, с изключение на ритмичното стържене на остриетата.

Последният нож се плъзна още по-надолу, стържейки чувствителната вдлъбнатина на гърба ми точно над задните ми части. Колкото и да се опитвах да потисна инстинктивното си желание да се отдръпна при хладния му допир, накрая трепнах. В залата се разнесоха тихи възклицания.

– Стой мирно! – смъмри ме леля Клорис.

Усетих ръката на майка ми върху главата си нежно да гали косата ми.

– Още няколко линии, Арабела, и приключват.

Въпреки че се опитваше да ме успокои, настръхнах, когато чух официалното ми име, което майка ми настояваше да използва, предадено ми по наследство и принадлежало на толкова много преди мен. Искаше ми се поне в последния ми ден в Мориган да загърби официалностите и да ме нарече, както моите братя ми викаха на галено, съкращавайки едно от многото ми имена до трите му последни букви. *Лиля*. Простичко име, което много по-вярно отразяваше истинската ми същност.

Стъргането спря.

– Готови сме – обяви главният майстор.

Останалите майстори тихо се съгласиха.

Чух дрънчене, когато някой сложи някакъв поднос на масата до мен, и долових силния аромат на розово масло. Разнесоха се стъпки и лелите ми, майка ми, Полин и другите, призовани като свидетели на ритуала, се подредиха в кръг около мен и зашепнаха напевно молитви. Черната роба на свещеника ме докосваше леко, когато обикаляше около мен, гласът му се извиси над останалите, докато той капваше горещо масло по гърба ми. Майсторите започнаха да го втриват в кожата ми, запечатвайки с ловки пръсти многобройните традиции на рода Мориган, клетвите, изписани на гърба ми, и с този ритуал потвърждаваха тяхното обещание към настоящето и подsigуряваха бъдещето, което им предстоеше.

Те могат да се надяват, помислих си горчиво, докато умът ми трескаво се мъчеше да подреди задачите/мисиите, които ми предстояха – онези, записани само в сърцето ми, не на хартия. Почти не чувах монотонните, напевни думи на свещеника, които изказваха техните нужди, но не и моите.

Бях едва на седемнайсет. Нима не ми се полагаха мои собствени мечти за бъдещето?

– И за Арабела Селестин Идрис Джебелия, Първа дъщеря на рода Мориган, плодовете на нейната саможертва и благословията на...

Гласът му продължи да се извисява в безкрайните ритуални благословии и тържествени клетви, изпълвайки стаята. И тъкмо когато започнах да си мисля, че няма да издържа повече, защото думите му сякаш засядаха в гърлото ми, той спря и за един блажен миг в ушите ми отекна тишината. Поех си дъх, преди да изрече последната благословия.

– Защото кралствата се издигат от пепелта на хората и костите на загиналите и по волята на небесата отново ще се върнем там.

Той повдигна брадичката ми с едната си ръка, а с палеца на другата намаза челото ми с пепел.

– Благословена да е Първата дъщеря на рода Мориган – довърши майка ми, както традицията повелява, и избърса пепелта от челото ми с напоено с масло парче плат.

Затворих очи и сведох глава. *Първа дъщеря*. Едновременно благословия и проклятие. И ако трябва да сме откровени – измама.

Майка ми положи длан на рамото ми. Допирът ѝ сякаш ме ужили. Утехата ѝ идваше твърде късно. Свещеникът изрече една последна молитва на нейния роден език – молитва за закрила, странно и в разрез с традициите, и майка ми отдръпна ръката си.

Изляха още обредно масло върху кожата ми и из студеното каменно помещение отекна тихото, натрапчиво молебствено пеене. Въздухът и белите ми дробове се пропиха с тежкия аромат на роза. Вдишах дълбоко. Напук на мен самата се наслаждавах на тази част от ритуала, на горещите масла и топлите ръце, ловко разплитащи болезнените възли, които ме измъчваха от седмици. Кадифената топлина успокои жилещата киселина на лимона, примесен с боята, а благоуханието на розата за миг ме пренесе в тайна лятна градина, където никой не можеше да ме намери. Де да беше толкова лесно.

Когато и тази стъпка от ритуала приключи, майсторите се оттеглиха от своето творение. Гледката предизвика вълна от възхитен шепот в стаята.

Чух някой да се приближава до мен.

– Смея да твърдя, че той едва ли ще гледа дълго гърба ѝ при вида на всичко останало, с което ще разполага.

Наоколо се разнесе сподавен кикот. Леля Бернет никога не държеше сметка за думите си дори в присъствието на свещеник и с опасност да наруши протокола. Според татко от нея съм наследила хапливия си език, но днес ме предупреди да

го държа зад зъбите си.

Полин ме хвана за ръката и ми помогна да стана.

– Ваше Височество – поздрави ме тя и ми подаде мек чаршаф да увия голото си тяло, за да опазя малкото ми останало достойнство.

После ме окуражи с бърз разбиращ поглед, заведе ме до голямото огледало и ми даде малко сребърно огледалце, за да видя сама творението на майсторите. Отметнах дългата си коса и отпуснах чаршафа достатъчно, за да разкрия целия си гръб.

Всички в стаята мълчаливо чакаха реакцията ми. Опитвах да прикрия възхищението си. Не исках да давам на майка ми повод за доволство, но нямаше как да отрека, че сватбеният ми *кавах* е изключителен. Наистина ме остави без дъх. Грозният герб на кралство Далбрек беше изобразен смайващо красиво, ревящият лъв изглеждаше опитомен върху гърба ми, сложните линии на рисунката елегантно се преплитаха около ноктите му, виещите се лози на Мориган изящно се усукваха, спускайки се V-образно надолу, а последните деликатни филизи докосваха и се завихряха в нежната вдлъбнатина ниско на гърба ми. Благородството на лъва не беше накърнено, но умело бяха успели да смекчат агресията му.

Нещо ме стисна за гърлото и усетих как очите ми смъдят. В такъв *кавах* бих могла да се влюбя... и с гордост да го нося. Преглътнах сухо, представяйки си благоговейното възхищение на принца, когато церемонията приключи и сваля сватбената наметка. *Похотлив и противен*. Но не можех да не отдам дължимото на майсторите за тяхната изкусност.

– Съвършен е. Благодаря ви и не се съмнявам, че от днес нататък кралство Далбрек ще цени високо майсторите на Мориган.

Майка ми се усмихна на този мой жест, съзнавайки какво усилие ми струва изричането на тези няколко думи.

След това всички напуснаха стаята, останаха само родителите ми и Полин, която щеше да ми помага. Майка ми донесе от гардероба долната риза от бяла коприна, толкова ефирна, че сякаш се разтапяше върху ръцете ѝ. За мен ризата беше безсмислена формалност, защото беше толкова прозрачна, че не прикриваше почти нищо, и също толкова безполезна, като неизброимите пластове традиция. След нея облякох официалната рокля, гърбът бе изрязан под същата форма V, за да разкрие моя *кавах*, който отдаваше почит на кралството на принца и изобразяваше новата принадлежност на бъдещата му съпруга.

Майка ми стегна скритите връзки на корсета толкова силно, че го накара да прилепне плътно по тялото ми, въпреки липсата на плат по гърба ми. Беше инженерно постижение, съизмеримо с великия мост на Голгата, дори и по-голямо, и се чудех дали шивачката не е вложила малко магия в нишките на плата. Предпочитах да размишлявам над тези подробности, отколкото за това, което предстоеше. Майка ми ме обърна тържествено към огледалото.

Бях изумена, колкото и да не ми се искаше да го показвам. Никога не бях виждала по-красива рокля. Беше смайващо елегантна, а изящната дантела на местните майстори беше единствената украса по дълбокото ѝ деколте. *Простота*. Дантелата се спускаше надолу по острото деколте, повтаряйки формата на гърба на роклята. В нея приличах на друг човек – по-възрастен и по-мъдър. С чисто, открито сърце, непознало тайни. На човек... съвсем различен от мен.

Отдалечих се от огледалото без коментар и се вгледах през прозореца навън; тихата въздишка на майка ми следваше моите стъпки. В далечината се виждаше самотната червена кула на Голгата, чиито руини бяха единствените останки от величествения мост, обгръщал някога широкия проток. Скоро и тя щеше да рухне и водите щяха да я погълнат като останалата

част от моста. Дори мистериозната инженерна магия на Древните не можеше да надделее над неизбежното. Струваше ли си да опитвам и аз?

Стомахът ми се преобърна и сведох поглед към подножието на хълма, където по пътя далеч под цитаделата лъкатушеха каруци, послани към градския площад, навярно натоварени с плодове, цветя или бъчви вино от мориганските лозя. Заедно с тях се движеха луксозни карети, теглени от коне с цветни панделки.

Може би в някоя от каретите бяха най-големият ми брат Уолтър и младата му съпруга Грета, седнали един до друг с преплетени пръсти, пътувайки към сватбата ми, почти неспособни да откъснат поглед един от друг. Другите ми братя сигурно вече бяха на площада и се усмихваха на момичетата, привлекли вниманието им. Преди няколко дни видях Реган да шепне със замечтан поглед на дъщерята на кочияша в един тъмен коридор, а Брин флиртуваше с ново момиче всяка седмица, явно решил, че едно е крайно недостатъчно. И тримата ми по-големи братя, които боготворях, бяха свободни да се влюбят в избраната от тях и да се оженят за нея. В момичетата, които също разполагаха с тази свобода. Всички бяха свободни, включително и Полин, чийто обожател щеше да се върне при нея в края на месеца.

– Как го понесе, майко? – попитах, загледана в каретите долу. – Как намери сили да пропътуваш толкова път от Гастинб, за да се омъжиш за противен мъж, когото не си обичала?

– Баща ти не е противен – заяви строго майка ми.

Обърнах се и срещнах погледа ѝ.

– Може да е крал, но си остава противен. Наистина ли смяташ да ми кажеш, че когато си се омъжила за непознат мъж, два пъти по-възрастен от теб, не си го мислила за противен?

Сивите очи на майка ми се спряха спокойно върху лицето ми.

– Не, не го възприемах така. Това беше моята съдба и моят дълг.

От гърдите ми се изтръгна уморена въздишка.

– Защото си била Първа дъщеря.

Темата за Първата дъщеря беше от онези, които майка ми старателно избягваше. Днес обаче, останала на четири очи с мен и без друго оправдание, нямаше да избяга така лесно. Видях я как изопна гръб и вдигна брадичка в познатия кралски маниер.

– Това е чест, Арабела.

– Но аз нямам дарбата на Първа дъщеря. Не съм Сиара. Далбрек скоро ще разбере, че не съм придобивката, с която са си представяли да се сдобият. Тази сватба е измама.

– Дарбата може да се появи по-късно – отвърна неубедително майка ми.

Не оспорих думите ѝ. Беше известно, че повечето Първи дъщери придобиват дарбата, когато достигнат зрелост, а аз бях станала жена преди четири години. От дарбата обаче нямаше и следа. Майка ми хранеше напразни надежди. Обърнах се и отново зарях поглед през прозореца.

– Дори да не я получиш – продължи майка ми, – сватбата не е измама. Брачният съюз е много повече от това. Честта и привилегията да бъдеш Първа дъщеря в кралски род са дарба сами по себе си. Дарба, пропита с история и традиции. Това е важното.

– Но защо трябва да е Първа дъщеря? Откъде знаете, че дарбата няма да се предаде на син? Или на Втора дъщеря?

– Случвало се е, но... не се очаква. Традицията не е такава.

А каква? Да загубиш дарбата си например? Неизречените думи натезаха като острие помежду ни, но дори и аз не си представях да нараня майка си, като ги изрека. Баща ми не се допитваше до нея по държавни въпроси още от началото на брака им, но бях чувала истории за миналото ѝ, когато дарбата ѝ била силна и всички се вслушвали в думите ѝ. Ако слухо-

вете изобщо са верни. Вече не бях сигурна.

Не понасях подобни безсмислици. Предпочитах да говоря и разсъждавам праволинейно и без излишни измишльотини. И ми беше толкова досадно да слушам за традициите, че ако чуех тази дума още веднъж, главата ми сигурно щеше да експлодира. Майка ми олицетворяваше друго време.

Чух я как се приближава към мен и след малко усетих топлите ѝ ръце да ме обгръщат. В гърлото ми заседна буца.

– Скъпа дъще – прошепна тя в ухото ми, – няма значение дали ще получиш дарбата, или не. Това не бива да те притеснява. Днес е сватбеният ти ден.

Да, сватбеният ми ден с *противен и непознат мъж*. Видях за кратко краля на Далбрек, когато дойде да подпише споразумението, сякаш бях кобила, която купуваше за сина си. Изглеждаше рухнал и изкривен като пръст на старица с артрит – толкова стар, че можеше да е баща на баща ми. И толкова прегърбен и бавен, че трябваше да го подкрепят, докато прекосяваше Голямата зала. Дори принцът да беше много по-млад от него, пак щеше да е стар, беззъб позьор. Мисълта как той ме докосва, да не говорим за...

Изтръпнах, като си представих как кокалестите му, съсухрени ръце галят бузата ми или как сбръчканите му, отвратителни устни целуват моите. Не откъсвах поглед от прозореца, макар че не виждах нищо отвъд стъклото.

– Защо поне не ми позволихте първо да го огледам?

Майка ми отпусна прегръдката си.

– Да огледаш принца? Отношенията ни с Далбрек и бездруго са обтегнати. Искаш да обидим кралството им с подобно искане, при положение че Мориган се надява да склужи такъв важен съюз?

– Не съм войник от армията на татко.

Майка ми се приближи до мен, погали ме по бузата и прошепна:

– Напротив, мила. Ти си точно това.

По гръбнака ми премина студена тръпка.

Майка ми стисна за последно рамото ми и отстъпи назад.

– Време е. Ще отида да взема сватбената наметка от трезора – заяви тя и излезе от стаята.

Отидох до гардероба, отворих вратите му и извадих зелената кадифена торбичка от най-долното чекмедже. Вътре беше тънкият, инкрустиран със скъпоценни камъни кинжал, подарък от братята ми за шестнайсетия ми рожден ден. Не ми беше позволено да го използвам, поне не и открито, но по задната страна на вратата на гардеробната ми личаха следите от тайните ми тренировки с него. Грабнах още няколко от вещите си, увих ги в една сатенена долна риза и ги овързах с панделка за по-сигурно.

Когато Полин се върна, облечена официално, ѝ дадох малкото вързопче.

– Ще се погрижа – увери ме тя, видимо напрегната покрай последните приготовления, и излезе от стаята точно когато майка ми се връщаше с наметката.

– За какво да се погрижи? – попита тя.

– Дадох ѝ още няколко неща, които искам да взема със себе си.

– Вчера изпратихме целия ти необходим багаж в сандъци – отбеляза майка ми, прекоси стаята и се насочи към леглото ми.

– Бяхме забравили някои.

Тя поклати глава и ми напомни, че в каретата няма много място, а пътуването до Далбрек е дълго.

– Ще се справя – отвърнах аз.

Майка ми внимателно положи наметката върху леглото ми. Беше изгладена с пара и окачена в трезора, та нито една гънка да не накърни красотата ѝ. Плъзнах ръка по късия мъх на кадифето. Синьото беше тъмно като среднощно небе, а рубините, турмалините и сапфирите, обточващи ръбовете му, проблясваха като звезди. Скъпоценните камъни щяха да са ми от полза.

По традиция и двамата родители трябваше да загърнат булката с церемониалната наметка, но майка ми се връщаше сама.

– Къде е... – понечих да попитам, но в следващия момент чух стъпките на цяла армия да отекват по коридора.

Сърцето ми се сви още повече. Дори за това не идваше сам. Баща ми влезе в стаята, съпровождан от лорд-вицерегента от едната му страна и канцлера и кралския учен – от другата а по петите им с парадна крачка ги следваше цяла свита лакеи от кабинета. Знаех че вицерегентът просто си върши работата. Малко след като документите бяха подписани, ме извика настрани и ме уведоми, че единствено той се е обявил срещу брака, но в крайна сметка и той като всички останали просто изпълнява дълга си. Изпитвах особена неприязън към кралския учен и канцлера и това не беше тайна за никого, но не чувствах особена вина, защото знаех, че чувството е взаимно. Настръхвах всеки път, когато се окажех близо до тях, сякаш бях прекосила цяло поле кръвопиещи паразити. Без съмнение те двамата повече от всички останали бяха най-щастливи, че си тръгвам.

Баща ми дойде при мен, целуна ме по двете бузи и отстъпи назад да ме огледа, въздъхвайки искрено.

– Красива си като майка си на сватбения ни ден.

Чудех се дали необичайната му проява на емоции не е заради свидетелите отстрани. Майка ми и баща ми рядко даваха израз на близостта помежду си, но този път за един кратък миг очите му намериха нейните и се задържаха там. Майка ми отвърна на погледа му и се запитах какво изказаха помежду си. Любов? Или съжаление по несбъдналата се любов и какво би било, ако я имаше? Тази несигурност изпълни някаква странна кухня в мен и на върха на езика ми се появиха стоотици въпроси, но нямах желание да ги задавам пред канцлера и кралския учен и изнервения антураж на баща ми. Може би затова и ги бе довел със себе си.

Пазителят на времето, дундест мъж с изпъкнали очи, който отговаряше за графика на краля, извади неизменния си джобен часовник и заедно с останалите от кралската свита изведоха баща ми от стаята, сякаш те управляваха кралството, а не той.

– Времето ни притиска, Ваше Величество – напомни той на баща ми.

Вицерегентът ме изглежда състрадателно, но кимна в знак на съгласие.

– Не бива да караме кралското семейство на Далбрек да чака в толкова паметен момент. Знаете, Ваше Величество, че това няма да се приеме добре.

Магията на погледа бе прекъсната. Майка ми и баща ми вдигнаха наметката, загърнаха раменете ми с нея и я закопчаха около врата ми. След това баща ми вдигна сам качулката върху главата ми и отново ме целуна по двете бузи, но този път значително по-сдържано, просто следвайки протокола.

– Днес ще изпълниш свещения си дълг към кралство Мориган, Арабела.

Лия.

Той мразеше името Джебеля, защото за първи път се появяваше в кралското родословно дърво, всъщност в *което и да е* родословно дърво. Баща ми възразил, но майка ми настояла без каквото и да е обяснение. По този въпрос поне останала непоколебима. Вероятно това е бил последният път, когато кралят е изпълнил нейно желание. Нямах да знам тази подробност, ако леля Бернет не беше ми казала, а дори тя подхождаше внимателно към темата, защото и до ден днешен си оставаше трън между родителите ми.

Вгледах се внимателно в лицето му. Мимолетната нежност отпреди малко вече я нямаше, мястото ѝ бяха заели мисли по държавни въпроси. Задържах погледа му с надеждата да получа повече, но не беше останало нищо. Вдигнах брадичка и се изправих.

– Да, изпълнявам дълга си към кралството, както е редно, Ваше Величество. В крайна сметка аз съм просто един войник от Вашата армия.

Той сбърчи чело и погледна въпросително към майка ми. Тя поклати леко глава, отхвърляйки безмълвно въпроса. Баща ми, винаги на първо място крал, а след това баща, с радост игнорира забележката ми, защото както винаги други въпроси не търпяха отлагане. Заяви, че ще се видим в абатството, обърна се и излезе, следван от своя антураж, изпълнил дълга си към мен. *Дълг*. Ненавиждах тази дума не по-малко от *традиция*.

– Готова ли си? – попита майка ми, когато другите напуснаха стаята ми.

Кимнах.

– Но трябва да се погрижа за нещо лично, преди да тръгнем. Ще се срещнем в залата долу.

– Мога да...

– Моля те, майко... – за първи път гласът ми изневери. – Просто се нуждая от няколко минути.

Майка ми склони и самотните ѝ стъпки отекнаха надолу по коридора.

– Полин? – прошепнах тихо, бършейки бузите си.

Полин влезе в стаята ми от гардеробната. Двете се спогледахме, нямаше нужда от думи – ясно съзнавахме какво ни предстои. Бяхме обсъдили всяка подробност от предстоящия ден в една дълга безсънна нощ.

– Все още имаш време да размислиш. Сигурна ли си, че го искаш? – попита ме Полин, давайки ми последен шанс да се откажа.

Дали бях сигурна? Гърдите ми се сковаха от болка, толкова дълбока и истинска, че се зачудих дали едно сърце наистина не може да бъде разбито. Или ме пронизваше страх? Притиснах силно ръка към гърдите си, за да облекча бодежа. Може би

точно в този момент сърцето ми се раздираше на две.

– Няма връщане назад. Решението е взето – отвърнах. – От този миг нататък ще трябва да живея с тази съдба, за добро или лошо.

– Дано е за добро, приятелко – каза Полин, кимвайки с разбиране.

После хукнахме по празния сводест коридор към задната част на цитаделата и надолу по тъмното стълбище на прислугата. Не срещнахме жива душа – всички бяха или заети с подготовката в абатството, или чакаха пред цитаделата, откъдето щеше да започне кралската процесия към площада.

Излязохме през една малка дървена врата с масивни черни панти и ярката слънчева светлина ни заслепи, а вятърът забрули роклите ни, сваляйки качулката от главата ми. Веднага потърсих с поглед задната порта на крепостта, която се използваше само по време на лов и тайни посещения – вече беше отворена, както беше заповядано. Полин ме поведе през калния двор към сенчестата скрита стена на помещението за карети, където едно учудено конярче чакаше с два оседлани коня. Когато ме позна, още повече изцъкли очи.

– Ваше Височество, за вас е приготвена карета и ви очаква – изпелтечи то. – Пред входното стълбище на цитаделата е. Ако...

– Планът се промени – заявих категорично и събрах с ръце полите на роклята си, за да стъпя в стремето.

Момчето със сламеноруса коса остана с увиснала уста, като видя някога чистата ми рокля – калта вече покриваше подгъва ѝ и се разнасяше към ръкавите, дантеления корсет, и още по-лошо, към осеяната със скъпоценни камъни сватбена наметка на Мorigан.

– Но...

– Побързай! Помогни ми да се кача! – извиках през зъби, грабвайки поводите от ръцете му.

Той се подчини, а след това помогна и на Полин.

– Какво да кажа на...

Тропотът на копита заглуши думите му заедно с всички други аргументи от миналото и настоящето. С Полин до себе си се впусках в нещо, от което нямаше връщане назад, което убиваше хиляда мечти, за да се роди една. Пришпорих коня си към гората, без да поглеждам назад.

*а да не повтаряме историята,
приказките трябва да се предават
от баща на син, от майка на дъщеря,
защото дори и едно поколение само
може завинаги да изгуби и историята, и истината.*

Свещена книга на Мориган, том III